

“Berlín em va fer créixer com a artista, però sobretot com a persona”

IGNASI BLANCH GISBERT (ROQUETES, 1964)

Il·lustrador i artista plàstic

Des de quan dibuixa?

Em recordo, des del balcó de casa, dibuixant batejos, casaments i algun enterrament que es feien a l'església de Roquetes, que hi ha just al davant. Dibuir era una fixació. I era afortunat de tenir uns pares que em van donar tot el suport.

Li ve de família?

Una mica sí. Els meus pares també dibuixaven bé. La mare va anar a classes de Ricard Cerveto. I ara, de gran, he descobert que un besavi meu, pagès, tenia per costum dibuixar les parets de les cases dels camps on anava a treballar.

Aquesta setmana és el 30è aniversari de la caiguda del Mur de Berlín. És allí on comença tot?

Si més no, és on s'origina un canvi important en la meua vida artística. Hi ha un abans i un després d'haver pintat el Mur de Berlín. Amb els anys, he descobert la importància d'aquell moment en la meua trajectòria posterior.

La seua obra sobre el Mur, *Parlo d'amor*, era la resposta a uns temps carregats d'odi?

Per a mi Berlín era i és sinònim de llibertat. Aquella era una ciutat on la gent s'expressava de moltes maneres a l'hora de viure i de pensar. Parlava d'amor en una ciutat que m'estava fent créixer com a artista, però sobretot com a persona. Era l'amor al fet de descobrir-me com una persona lliure que feia allò que volia i que li agradava.

La seua proclama al Mur és encara necessària avui?

És indispensable. Hem d'acudir a l'amor com a eina per al diàleg entre les persones. És un clam a una manera de viure la vida.

Què recorda d'aquella època?

Recordo un Berlín molt suggerent. Una porta oberta a un univers de llibertat i a opcions artístiques que

altres ciutats com Barcelona o Madrid no havien encara assolit. Un paradís que m'anunciava un canvi de vida.

Va anar a parar a un país de gent coneguda per la seua exigència i responsabilitat en el treball. S'hi reconeix?

És cert que dels alemanys m'ha quedat este rigor i disciplina. I ja m'agrada. Valoro molt el compromís en la feina i l'afecte a l'ofici. És un exercici de generositat i exigència que procuro traslladar també als meus alumnes.

Hi ha artistes que admeten un cert patiment a l'hora de crear.

Jo parlaria més aviat de pressió en el moment de planificar. Però el moment de dibuixar és molt plaent, hedonisme pur.

Com ha evolucionat el seu dibuix en estos trenta anys?

Amb el temps m'he acabat retrobant amb el mateix traç, solt, fresc i expressionista, que tenia quan vaig pintar el Mur.

Com definiria el seu univers gràfic?

Honest. Partixo d'una revisió constant de la meua vida i de la gent a qui estimo. I amb una profunda implicació social.

Per exemple, dibuixant les parets d'hospitals.

És impagable quan veus que el teu treball fa més comfortable l'estada d'infants en hospitals. La meua feina està encara més justificada.

Què podem endevinar d'Ignasi Blanch en els seus dibuixos?

Els meus personatges sovint anhelan alguna cosa, volen ser estimats.

Sempre estan feliços.

De vegades és melangia per un passat feliç. Fins i tot amb les pèrdues, miro d'evocar-les des d'una

mirada positiva, sempre conscient de la fugacitat del temps.

És a punt d'arribar a les llibreries un llibre fet amb Jordi Cuixart. Sé que li fa molta il·lusió.

Fer un llibre amb un pres social polític té un component emocional molt fort. Jordi l'ha fet amb molta il·lusió, des de la presó i mentre naixia el seu fill.

La il·lustració d'un àlbum musical amb Olívia Newton-John marca un nou punt d'inflexió?

La música de l'Olivia forma part de la banda sonora de la meua vida. Les seues cançons han acompanyat la creació dels meus dibuixos. Mai hauria arribat a pensar que podríem fer un projecte professional conjunt com l'àlbum *LIV ON*.

Va venir a Barcelona a conèixer-lo.

Em va citar en un hotel del centre. Estava l'Olivia i el seu marit, i jo amb la meua parella. Ella volia celebrar conjuntament la creació d'aquell llibre. Va ser un moment sorprenent i màgic alhora que recordaré tota la vida.

Quin paper ocupa Roquetes i les Terres de l'Ebre en el seu univers creatiu?

La séquia de l'hort de casa, els mandariners, la natura que tot ho envolta. L'entorn on vaig créixer em continua generant la mateixa felicitat de quan era menut. Jo soc d'aquí baix.

El veig, cada any, per festes de Roquetes, ballant com un professional.

Això també ve de Berlín. Durant un temps em vaig guanyar la vida fent de professor de ball de saló, intentant ensenyar a nois i noies alemanys a prendre consciència del seu maluc i del seu cos per a ballar.

Vostè és un optimista vital. Quin és el secret?

Rau en la finitud de tot plegat, en la feblesa d'un temps que s'escapa i no vull perdre. I això s'ha de mirar en positiu. Si no, tota la resta perd sentit.

“Fer un llibre amb Jordi Cuixart, pres social i polític, ha tingut un component emocional molt fort per a mi. L'ha fet amb il·lusió, des de la presó i mentre naixia el seu fill.”